

Sevgili Yengeciğim,

Mektubunu dört gözle -kelimeleri tıpatıp kendi manalarıyla kullanıyorum- bekliyorduk. Cumartesi günü öğle üzeri yetişti. Nazım'ın somurtkan yüzüne güneş vurdu. İştihâ ile yemek yedi. Ve yemekten evvel başladığı cevabı -şiddetle- şiddetini karyolamı sarsmasından anlıyorum- yazmaya devam etti. Sana neler yazdığını bilemiyorum. Sevincine ve hasretine dair iyi şeyler yazar olmalı. Bana sorarsan gene bize bir kucak müjde gönderdin. Gelip buraya yerleşecekmişsin. Bak aferin. Böyle iyi niyetlere sözüm yok. Burası "şirin vilayet merkezlerimiz" den birisidir. Havası, suyu, pahalılığı, gecesi ve gündüziyle adeta şehir. Radyosu, bisiklete binen çocukları, minaresi ve hatta saat kulesi dahi var. [Saat kulesi dedim de aklıma geldi. Dün gece meydandaki radyo hoparlörü sayesinde Betofen'i dinliyorduk. Arada saat kulesi, saat başı vurdu. Bizim doktor -sağ olsun- "Bakın, dinleyin, dedi, kafir Betofen işe nihayet kilise çanlarını da karıştırdı. Ne de olsa Hristiyan medeniyeti, burjuvazi..." Daha fazla beyan-ı fikre Nazım meydan vermedi: "O saat kulesiydi Hikmetciğim." diye işin keyfini kaçırdı. Bu senin kocan hakikaten ciddi adam. Alaydan hiç anlamıyor.

Biz trende tahmin ettiğin kadar rahatsız olmadık. Jandarmalar iyi çocuklardı. Hatta güle eğlene geldik. Yalnız Nazım biraz mahzundu.

Ankara'da asfalt caddelerden ellerimiz kelepçeli geçmemizi Jandarma Kumandanı Bey istemedi. Gönlü razı olmamış. Bizi yarı yoldan geri döndürerek arka sokağa saptırdı. On adım sonra tekrar döndüğümüz yere çıktık. Tekrar asfalttan yürüyerek Ankara milletine seyran olduk. Fakat istasyonda müddeiumumi imdadımıza yetişti : "Onlar mahpus ve mahkum değildirler. Ellerini çözün!" diye gara telefon etti. Kelepçe meselesinde ne kadar titiz olduğuma dikkat ettiğin için sana bu hususu kısaca yazıyorum.

Buraya gittikçe ısınıyorum. Hele sen de gelersen büsbütün keyfime diyecek kalmayacak. Şehrin etrafı çepeçevre tepelerle muhat. Vaktiyle ismi (Çamkırı) imiş. Mürur-i zamanla çamlarını kese kese tüketmişler. (Cankırı) ya çevrilmiş. Bilmem (can) verdiği için, bilmem (can) aldığı için.

Kenarından tren geçiyor, bir de köprüsü var. Bir, iki tane kavak ağacı iskeleti gördüm. Artık yaprak açar mı, açmaz mı sen gelince tahkik eder bize de söylersin.

Vaktiyle tepesinde kale varmış. Yıkılmış. Kendisine mahsus gerek yiyecek, gerek giyecek, gerekse çalacak hususunda meşhur bir şeyine henüz rastlamadık. Pekmezini methettiler. Benden başkası yiyemiyor. Nazım'la doktor gene inhisar şekerine döndüler. Fasulyesi, mercimeği pişmez. Halis bağlama imal olunur, çalmaya, doyamazsın demişlerdi. Daha bir tane peydahlayamadık. Korkarım ısmarladığımız gramofon İstanbul'dan yetişecek de sen gelince sana (Çarşamba) havasını çalamayacağım.

Nazım elma kompostosu yaptı. Pek iyi oldu diyemem. Zira iki gündür küçük kavanoz doldurduğu gibi duruyor.

Evet yataklarımız için (tahta kurusu yuvası olur) dediğini Nazım söyledi. Eğer buradaki tahta kuru yuvasını yalnız bizim ot yataklardan ibaret sayar da gelirken cibinlik getirmezsene ahvalin hem acıklı hem komik olur.

Haydi bakalım gelirken bize ne romanlar getireceksin! Malumun ola ki burada gayri okuyacak nesne kalmamıştır.

Akşamları birbirimizin yüzüne bel bel bakıp fraklı tangolar tutturuyoruz. Bir işiten olsa mahpushane kenarına amerikan barı açılmış sanır. Sen hareket etmeden önce gramofon vasıl olursa -gramofon doktorun malıdır -eser çalınır dinlenecek halde ise- rica ederiz bize *Vakkoro* tangosuyla Rumca *Taksomarhis* tangosunun plaklarını getir. Safiye'den cümle plaklarını, hep birden talep etmiştim. Şimdi hata ettiğimi anlıyorum. Gene yola çıkarken hatuna telefon eyle. Bir miktar plak daha ihsan buyursun. Çalar, dinler, sesine dua ederiz. (Getiren, gönderen sağ olsun) deriz.

Hemşireniz Selma Hanım ne alemde? Bizi büsbütün gönülden ırağ etmesin. Gazete ve kitap göndereceğini vaat buyurmuştu. Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur diye mühim ve meşhur bir atasözümüz vardır. Halen de işe yarar, kullanılır durur. Binaberin zinhar bizi yürekten feramuş eylesin. Beddua ederiz.

Daha sana neler hikaye edeyim. Duvarlarımızı nasıl süslediğimizi yazmaya kalksam ne bu kağıt, ne bu kalem elvermez. Ciltlerle yazı yazmak iktiza eder. Duvarlarımız, o haldedir işte. Duvarlar o halde de

biz daha imlaya gelir durumda değiliz. Sakallar aldı yürüdü. Birer parmağı geçti. Benim yüzüme bir heybet gelmiş yengeciğim bir heybet gelmiş, gören korkar. Korkulmayacak gibi de değil hani. Saç kırçıl, kaş simsiyah, bıyık kumral, sakal kırmızı. Ben bu hey'âtımla suratına palet yapışmış acemi ressam çırağına dönmüşüm. Alimallah seyrime doyulmuyor. Gören: "Aman bre.. hay... Kırk bir buçuk kere maşallah... Analar ne arslanlar doğurmuş... Rabbim nelere muktedir değil." diye haykırıyor, parmağını ısırıyor, küçük dilini yutuyor. Bilmem gayri dost var düşman var. Doktora sorarsan beni gören gebe kadının maazallah çocuğu bilem düşermiş. Hep haset, kıskançlık. Hakdan boyalı suratımı çekemiyorlar.

Hasret ve selam sevgili yengeciğim.

O tarafta Matmazel Korelli'ye, görürsen bayan Safiye'ye ve bilhassa son yaptığımız hususi görüşmeyi bizzat müşahede ettiğin için yüreğıme dair şüphen kalmamıştır. Semiha Hanım'a hürmetlerimi takdim ediver. Tekrar selam ve hürmet.

Şimdi sana bu mektubu yazarken meydanaadaki radyo Safiye'nin bir şarkısını çalıyor. Kızı hatırladık vesselam.

Kemal Tahir